

Dreptatea lupului

Pe fundul fântânii era un întuneric de puteai să-l tai cu cuțitul. Lupul schelălăi de câteva ori de frică până se convinse că nu-l auzea nimeni. Simțea o durere colosală la burtă. Pipăindu-se, își dădu seama că avea o tăietură adâncă, un fel de cezariană. Un maț atârna afară, atingând pământul. În burtă avea ceva greu. Niște pietre. Le scoase, plângându-și de milă. Ce soartă afurisită! Noroc că fântâna secase cu ani în urmă. Cum nu avea pansament și nici ac și ață, lupul începu să-și lingă rana. O linse zile-n șir, până se-nchise. Ok, rezolvase o parte a problemei, dar mai trebuia să iasă cumva la lumină. Strigă „Ajutor“ de câteva ori, dar degeaba. Continuă să strige de trei ori pe zi, din ce în ce mai slab.

Într-o dimineață sau noapte, se trezi speriat din somn. Visase un pescăruș care-i zisese că mai poate striga doar de patru ori, după care își va pierde glasul și va muri.

— Ajutor! zise.

De undeva de sus se auzi vocea unei fete:

— Alo?

— Ajutor! Aici jos! urlă lupul din nou.

— Cine-i acolo? zise fata.

— Eu! Un lup!

— Un lup? Și ce faci acolo?

— M-a aruncat un vânător în fântână! Ajutor!

Fata se îngrozi. Era membră în asociația pentru protecția și paza animalelor și mai avusese

de-a face cu cazuri nasoale – păsări ținute în colivii, iepuri în cuști –, dar ăsta era de-a dreptul oribil! Un lup aruncat în fântână! Dădu niște telefoane și, în curând, la locul faptei mișunau și se agitau diverși camarazi de-ai ei cu scări, sfori, frânghii. Prin eforturi comune reușiră să-l scoată pe lup din puț. Pe vremuri fusese o frumusețe de animal, mândria speciei, dar ajunsese costeliv, prăfuit, năclăit de sânge și tras la față. Blana îi năpârlise.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă fata furioasă. Cum îl cheamă pe nemernicul ăla de vânător?

— Nu știu, zise lupul, dar știu că locuiește într-o căsuță la două poieni de-aici, cu o babă și nepoata ei.

— Bine, zise fata, lăsând un zâmbet sticlos să-i defileze pe față. Condu-ne la el. Va plăti scump pentru fapta lui. Avem bani! Avem avocați! Ha-ha!

Și lupul o luă înainte, urmat de zgomotoasa gloată de activiști pentru salvarea animalelor.

Procesul fu scurt și devastator pentru vânător. Scufița Roșie, nepoata bătrânei cu care trăia în concubinaj, depuse mărturie împotriva lui și a propriei bunici, care fusese acuzată de complicitate la revoltătoarea crimă comisă împotriva lupului.

Înainte de pronunțarea sentinței, judecătorul ținu morțiș să adreseze câteva cuvinte publicului și reprezentanților presei și televiziunii veniți puhoi în sala de judecată. Era un tip între două vârste, pipernicit, ghebos și cumpătat. Sub nas i se bălăngănea o mustață portocalie.

— Onorat public, zise. Eu, și poate și dumneavoastră, am învățat o lecție deosebit de tristă din acest proces. Apărarea a susținut că acuzatul a acționat pentru a salva viața bunicii și, până la

un punct, înțeleg această argumentație. Dar nu pot în ruptul capului să pricep de ce inculpatul i-a pus victimei bolovani în burtă și a aruncat-o în fântână. Pe cine a vrut să salveze cu această mizerabilă acțiune? Ce sens a avut ea? Și, auzind depozițiile martorilor și ale acuzării, m-am întrebam oripilat: cine este Bestia? Animalul sau omul?

Judecătorul făcu o pauză teatrală și numără în gând până la zece, mișcându-și în mod inconștient și buzele. Apoi continuă:

— Omul, doamnelor și domnilor. Omul este Bestia.

Privi în sală. Lumea își vedea de treabă, mânca sandvișuri, scria mesaje pe mobil, răsfoia ziare. Scurta lui cuvântare nu avusese nici un efect.

— În fine, zise trist, iată verdictul.

Publicul se liniști brusc și judecătorul se întrebă dacă n-ar fi putut repeta vorbăria dinainte, acum că le captase atenția. Dar se lăsă păgubaș. O dată era de-ajuns.

— În conformitate cu prevederile articolelor 11, 28 și 394 ale Legii, inculpatul Vânătorul este găsit vinovat pentru tentativă de omor cu premeditare, gravă vătămare corporală și cruzime asupra animalelor și este condamnat la o pedeapsă de nouă ani de închisoare fără drept de apel și fără suspendare. Declar procesul încheiat.

Aplauze și câteva urale zguduiră sala. Lupul făcu semnul victoriei, adică un V, cu laba. Vânătorul se prăbuși pe jos plângând. Bunica Scufitei suspină și își duse o batistă la ochi.

Iar eu, grefierul de ședință al tribunalului, am așternut pe hârtie această poveste în toate detaliile ei. Și acum, lipsit de alte preocupări, mă duc la culcare.

Headless

Muzica: Rolling Stones – Steel Wheels

Mergeam pe stradă înspre nicăieri, așa, la plimbare, haihui, când pe lângă mine a trecut o gagică. N-am văzut-o din prima, eram îngândurat, și am întors capul după ea. Și mi-a căzut. Capul adică. Nu era prima dată, noroc că gândeam cu un cot. Am rămas totuși destul de perplex și am îngenuncheat pipăind trotuarul. Nu vedeam și nu auzeam nimic. Nici nu miroseam, dar nu era nevoie. Și am simțit cum cineva m-a apucat de mână și mi-a pus capul în ea. L-am apucat și l-am propțit pe gât. Am văzut că cinevaul care mi-l dăduse era chiar gagică după care mă întorsesem. Arăta trăsnet, purta o fustă scurtă și avea o pereche de picioare rar întâlnite în emisfera noastră. Și în rest era mișto, corp, față. Blondă cu ochi albaștri, cum altfel.

— Așa vă trebuie, a zis, râzând.

— Da, așa îmi trebuie, am răs și eu. Sunt cam împrăștiat. Nu bem o cafea împreună?

— De ce nu? a acceptat ea. Dar să ne prezentăm mai întâi: eu sunt țarina Ecaterina Teodoroiu, dar în viața anterioară am fost Laika, poate vă aduceți aminte, cățeaua care a zburat în cosmos.

— Aha, da, știu. Erați foarte frumoasă încă de pe atunci. Cum s-a terminat zborul?

— Am murit după o săptămână de stat în spațiu.

— Oh... îmi pare rău. Eu sunt Swerewald, împăratul Elveției și al Subgaliției.

— Serios?

I-am arătat legitimația de împărat.

— Îmi plac împărații, a zis.

— Mă bucur.

Am intrat într-o cofetărie și am comandat două cafele și plăcintă cu brânză.

— Aveți o voce frumoasă, a zis ea, mușcând din plăcintă.

— Mersi.

— Știți că pot să-mi dau seama după vocea dumneavoastră cum este viața dumneavoastră sexuală?

— Zău? Atunci propun să ne tutuim.

— Bine. Da. Am citit un studiu al unor psihologi americani de la Universitatea din Albany. A apărut în *Evolution and Human Behaviour*, numărul 25, pagina 295. Nu l-ați citit?

— Nu cred.

— Nu am înțeles prea bine despre ce era vorba. Avea o legătură cu relația dintre dimensiunile umerilor și cele ale șoldurilor. Dar și cu vocea.

— Și?

— Și privindu-vă și ascultându-vă...

— Nu rămăsese că ne tutuim?

— Scuze. Privindu-te și ascultându-te, așa zice că faci sex de cel puțin șapte ori pe săptămână.

— Mai des, așa zice.

— Oh! Și pot să întreb cu cine?

— Cu cine se nimereste.

Ecaterina își trase scaunul mai aproape de mine.

— Și... este posibil să mă nimeresc și eu?

— Bineînțeles.

M-am dus la proprietarul coșmeliei și i-am poruncit să închidă.

— Da' cine ești tu să-mi dai mie porunci? s-a răstit omul, un grăsan nespălat și plin de ulei pe față.

— Swerewald, împăratul Elveției și al Subgaliției, am răspuns, arătându-i legitimația.

— Scuze, a zis el smerit și și-a aruncat afară clienții, după care a ieșit și el, punând la ușă un lacăt cât roata carului.

M-am așezat la un pian care sclipea într-un colț și am început să clipocesc la el ceva de Rolling Stones, acompaniindu-mă cu vocea.

„I can't get no satisfaction“, cântam.

„No no no...“

„Hei hei hei“, făcu corul de vrăbiuțe pe care-l purtam mereu în buzunar. Ecaterina a început să facă striptease pe pian. Când nu a mai avut nimic pe ea, am trecut la Angie. Cântam chiar cu vocea lui Mick Jagger, pe care o cumpărasem la o licitație la Sotheby's în Venetia. Ecaterina s-a așezat pe pula care îmi țâșnise din pantaloni, rupându-i. Am cântat în continuare, în timp ce ea se legăna pe mine. Am juisat elegant în ea.

— Mmm, a zis.

— Mmm, am zis și eu. Mmm. Mmm.

Parcă era și un cântec imbecil de la Crash Test Dummies cu aproximativ același text. Rușinat de banalitatea sunetelor pe care tocmai le emisesem, am făcut „Ghrlđâbâmċ“.

— Brzzzzvfl, a zis Ecaterina.

— Ai terminat?

— Da.

— Atunci dă-te jos.

A coborât de pe mine și a început să se îmbrace. Din ea curgea sperma mea, făcând mici pete argintii pe covorul cu motiv floral.

— Ne mai vedem? a întrebat lipsită de speranță.